

-KENDİMİ DURDURAMIYORUM-

Şirin

Olduysa Korkutucu
Bir Adam

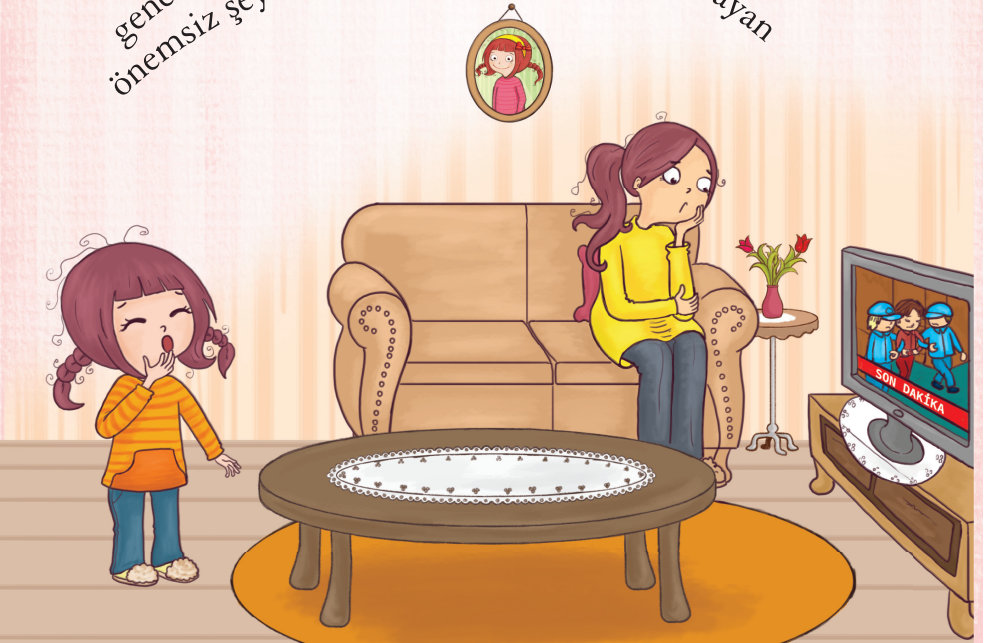

Birsen Ekim Özen

DEHŞETENGİZ KOMŞU

Bu sabah kalkıp da annemi televizyon başında görünce çok şaşırdım. Çünkü normalde pek televizyon seyretmez, hele sabahın bu saatinde hiç seyretmez. Ekranın altındaki kırmızı şeritli son dakika yazısından çıkardığım kırımla büyüklerin normal hayatında yeri olmayan çok acayip bir şey gündemde sanırım. Öyle durumlarda bu kırmızı şeridi çekip normal yayını kesiyor, heyecanlı heyecanlı olan biteni anlatan spikerleri ekrana getiriyorlar. Konular genellikle benim hayatımla hiç ilgisi olmayan önemsiz şeyler oluyor.

Meclis denilen ve bir sürü büyüğün içinde bağıırıp çağırıldığı yerde alınan bir karara da benim tanımadığım ama büyüklerin tanıdığı bir ünlünün ülkemizi ziyareti sırasında olanlar ekrana getiriliyor.

Bana kalsa son dakika haberi olarak değer taşıyan şeyler, yeni çıkmış bir kitap ya da yolunu şaşırıp ülkemize gelmiş acayip bir balina haberi olabilir. Geri kalanlar sıradan hayatın abuk subuk işleri... Annem acaba hangi abuk subuk şeyi seyrediyor diye yaklaşınca görüntülerdeki yerin bana çok tanıdık geldiğini fark ettim. Heyecanla gözlerini aç aça, elini kolunu sallaya sallaya konuşan spikerin arkasında görünen yer, yan sokaktaki bakkalın tıpkısının aynısıydı.

- Anne, o bizim bakkal dükkânı değil mi?

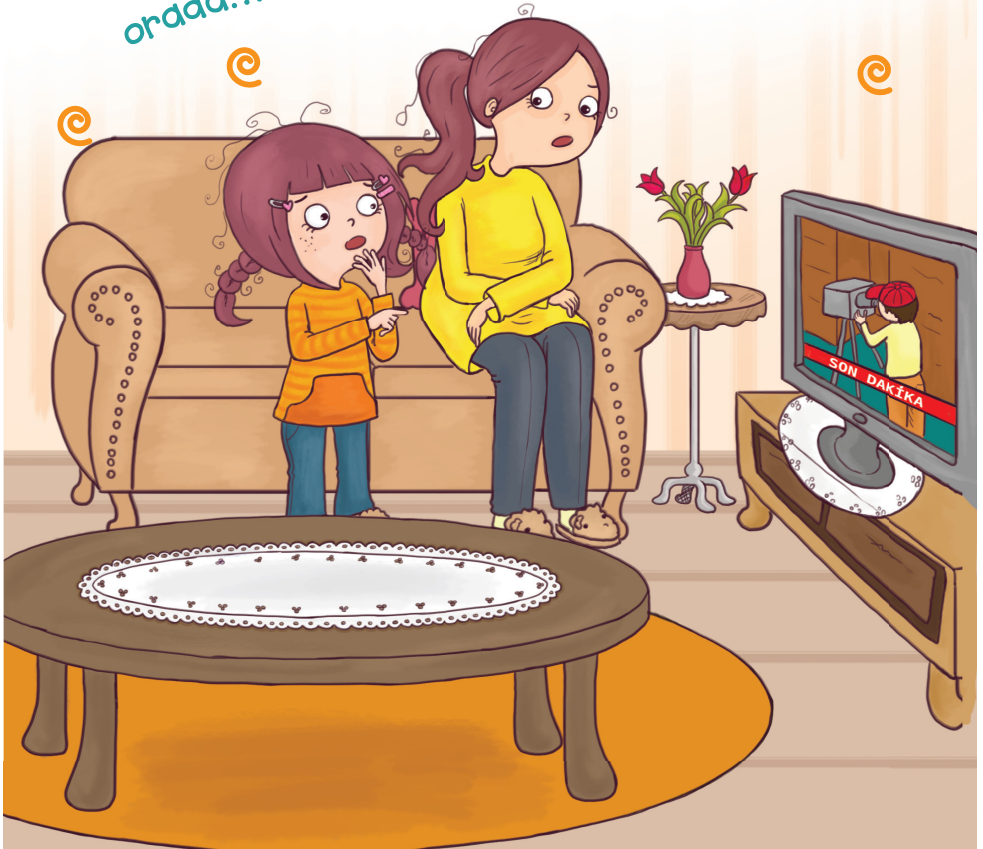
Annem geldiğimi fark etmemiş olacak
ki şaşırđı.

- Günaydın kızım! Haydi gel, kah-
valtını hazırlayayım.

- Günaydın! Orası bizim bakkal mı?

Annem birkaç saniye düşündü, sonra ba-
şını salladı.

- Evet, yandaki sokakta bazı
olaylar olmuş da... Televizyonlar
orada...

Hemen annemin yanına oturdum. Yan sokağımızda ne olmuş olabilirdi ki? Bir kedi, ağacın üstünde mi kalmıştı, bir apartmanı fareler mi basmıştı yoksa bizim okula giden yol mu ortadan kalkmıştı? Bunlardan sonuncusunu duyma ümidiyle annemin yanına yerleştim. Mırcan da hemen kucağıma atladı. Annem biraz huzursuz mu olmuştu ne?

- Önemli bir şey değil! Haydi kapatıp mutfağa geçelim.

Ben hemen itiraz ettim, Mırcan da miyavlayarak beni onayladı.

– Anne yan sokakta ne olduğunu çok merak ettim.

Spikerin heyecanlı konuşması hızını arttırdınca ekrana döndük. Olay daha da gelişmişti demek ki.

– Suçlular yakalandı. Polisler onları şimdi bina kapısından dışarı çıkarıyorlar.

Bir apartmanın kapısından çıkan, başlarını öne eğmiş elleri kelepçeli adamlar gördüm. Polisler her taraflarını sarmıştı. Ama beni asıl hayrete düşüren, o kötü beyefendilerin Fistoların apartmanından çıkıyor olmalarıydı. Bu kadarı da inanılmazdı!

– Anne orası Fistoların evi değil mi?

– Evet, onların evi.

Heyecanla ayağa fırladım.

– Ya Fisto'ya bir şey olduysa?
Bu adamlar ne yapmış ki... Hemen
arkadaşımı aramalıyım.

Annem sakın olmam için kollarımdan
tutup bana sarıldı.

– Tamam kızım, sakın ol! Bu am-
calar korsan kitap basıyorlarmış.
Fistolarla ilgili bir tehlike yok. Po-
lisler de ani bir baskınla hepsini
yakaladı.

Korsan mı? Ben korsanları film-
lerde olur zannediyordum.

Biraz da komik olurlar,
kılıçlı, uzun saçlı, şaka-
cı insanlar. Papağan-
ları da olur, çengel
kollu kaptanları
da... Bu insanla-
rın Fistolaların
evinde işi ne?

- Gemilerini nereye bırakmışlar? Apartmanda ne işleri var? Korsan denilen canlılar denizlerde yaşar anne!

Annem televizyonu kapatırken güldü.

- Bunlar deniz korsanı değil, aramızda yaşayan korsanlar. Senin dediklerin denizlerde yaşayıp hırsızlık yaparlar, ama filmlerde gördüğün gibi sevimli insanlar filan da değildir. Bunlarsa başka tür hırsızlar...

Korsan denilen neşeli beylerin aslında hırsız olduğunu duyunca şaşırdım. Ben onların denizlerde gezmeyi seven ve kötülerini görünce gemilerini batıran sevimli beyefendiler olduğunu sanıyordum.